

Každý jedinec má práva již samým rozumem seznatelná, jak krásně vyjadřuje již obecný zákoník občanský. Přestože ne každý má stejná práva, práva všech jsou si rovná a musí jim být poskytnuta stejná ochrana. Již v prvopočátcích formování právních řádů a vůbec úvah o subjektivním právu můžeme sledovat, že právo jednotlivce není ničím, pokud nemá poskytnutou ochranu. Můžeme sice hovořit o jakémsi pseudoprávu, pokud je jedinec schopen své chování bránit a prosadit sám, ale jen stěží bychom tuto možnost nebo míru jeho možného chování nazvali právem. Právo je právem až tehdy, když mu poskytneme institucionalizovanou ochranu a to nejen proklamativní, ale reálnou. I když si uvědomíme vazbu mezi státem a právem, zjistíme, že to, že stát poskytuje ochranu právům, je jednou z nejdůležitějších skutečností, která legitimizuje jeho existenci. Stát samozřejmě není jedinou institucí, v jejímž rámci si umíme představit fungující právní řád, k tomu postačuje jakékoliv společenství lidí, které má instituci pro poskytování ochrany právům. Historie však i přes bolestivé zkušenosti ukazuje, že stát je k poskytování ochrany nejlépe vybaven, má nejširší podporu, nejlepší mocenské předpoklady i autoritu u obyvatel, aby mohl ochranu poskytovat. Musíme si i uvědomit, že práva a svobody všech jsou omezeny právy ostatních subjektů. Proto musí instituce chránící práva mít dostatečnou legitimitu, aby mohla v konkrétních případech jasně rozhodnout, či právo v daném okamžiku zvítězí.